

Boros Imre: Tanuljunk a hibáinkból!

2015 január 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A magyar pesszimista nemzet, tartja a közbeszéd. Miként lenne más, hiszen a közbeszéd formálói, oktatási rendszerünk és f?ként a média sokszoros hanger?vel sugározza múltbéli balsikereinket, vereségeinket, {...}

{...} míg gondosan elhallgatja azokat a történéseket, amikre méltán lehetünk büszkék, amelyek optimizmust

sugároznának.

Szinte közmegegyezés számba megy, hogy katonai értelemben mi mindig a vesztesek voltunk. Abszolút a feledés homályába veszett, hogy a magyarságot kiirtani akaró, háromszoros túler?ben lév? nyugati hadakat tönkrevertük a pozsonyi csatában 907-ben. A gy?zelem ezeregyszáz éves évfordulójáról egyszer?en „elfelejtett” megemlékezni 2007-ben a regnáló hatalom. Az els? világháborúról azt „tanítják”, hogy annak vesztesei voltunk, noha tény, hogy a seregek kivétel nélkül a határainkon kívüli harctereken álltak a fegyverszünet megkötésekor, idegen csapatok pedig közel sem jártak a magyar határhoz.

A hazatér? és az ország megvédésére kész csapattesteket azonban Károlyi és kilenc napig hivatalban lév? hadügyminisztere, Linder Béla kergette szét szégyenletes körülmények között. A világháborút követ? katasztrofális veszteséget, és az ország területének megcsonkolását éppen a védelmi képesség szétzilálásának, és az ezt

végrehajtó és a vörös diktatúrát el?készít? Károlyinak és a „dics?séges” 133 napos vörös diktatúrának köszönhetjük. Utóbbiról ma is még csak az öncenzúrát már kötelez?nek nem tartó, szinte szamizdatszer? írásokban olvashatunk tényszer?en, az iskolai történelemkönyvekben nem, ott Károlyinak még mindig komoly nimbusza van. Közbeszédünk pedig semmi hagyatékot nem ?rzött meg abból, ami az eseményeket nagyban befolyásoló pénzügyekben történelmi sorsfordulókon történt, pedig itt is lenne mire büszkének lenni, és ismerni kellene a balfogásokat is. Kossuth mint a magyar függetlenségért folytatott harc kiválósága maradt meg az emlékezetben. Leghasznosabb tulajdonságát, a pénzügyekben tanúsított zsenialitását azonban nem ?rizte meg az emlékezet. Mindössze annyi ismert, hogy az országgy?lés hajdanán megszavazott kétszázezer újoncot és hozzá negyvenhárommillió forint hitelt és kész.

Azt már elhallgatják, hogy ez a pénz az els? hazai bankon (Pesti Kereskedelmi Bank) keresztül került forgalomba, jórészt nemesfémfedezet nélkül papírpénzként, és több mint egy évig sikerrel finanszírozta a hadsereget. A hazánkra zúduló osztrák intervenciós hadsereg vezére (Windischgraetz) nem a csataterekkel bajlódott, hanem a bankba szaladt, hogy a további pénzkibocsátás elejét vegye. Kossuth ezzel a megoldással több évtizeddel el?zte meg korának állampénzügyi gondolkodását.

Bosszantó méret? köztudati elferdülések napjainkban is jócskán el?fordulnak. Elegend?, ha a napokban egymás mellett futó két eseményt és azok köztudatba történ? adagolásának módját vesszük alapul. Bevezettek néhány útszakaszra is díjfizetési kötelezettséget, és bekövetkezett a svájci frank árfolyamának minden várakozást felülmúló er?södése. Az útdíjfizetés ügyét immár hetek óta a média írott és képi, valamint hanganyagban közreadott változata iszonyú terjedelemben tárgyalja. Ebben az ügyben szinte mindenki mikrofon és kamera elé állt, talán csak az ápolási osztályok ápoltjai kivételek. Az érintett rendelkezés joggal kifogásolható tételeit eleve ki lehetett volna hagyni a díjfizetési körb?l, ha a bevezetést megel?zi egy kis autótérkép-olvasás. A korrekció után a várt bevételcsökkenés alatta marad az évi egymilliárd forintnak, tehát a 16 ezermilliárdos költségvetésben észrevehetetlen tételr?l van szó. Más dolog a svájci frank er?södése. Ha az ellenzék és „független” elemz?i karának tanácsait követtük volna, s nem történtek volna intézkedések a devizahitelesek ügyében – hiszen ez a liberális dogma szerint a piaci folyamatokba történ? durva beavatkozás –, ma a 25 milliárdnyi svájci frankra hivatkozó állományon újabb, több mint háromezermilliárd forintnyi terhük keletkezett volna a hitelfelvev?knek, ami kiteszi a hazai nemzeti jövedelem több mint tíz százalékát. Ez felérne egy világháborús veszteséggel. Mégis alig akad hazai médium, amely ezzel részletesen foglalkozna, helyette vég nélkül pereg az útdíjügy. Eddigi szokásaiktól eltér?en külföldi elemz?k viszont méltatják a kormány lépéseit. Hazai elemz?ink is eltérnek korábbi beidegz?déseikt?l, ezeket az elemzéseket elhallgatják, vagy megmásítva adják közre. A közelmúlt pénzügyi balfogásai pedig továbbra is tabuk maradnak. Senki nem beszél arról, hogy a rendszerváltozásig felhalmozott adósságunk lényegében nem egyéb, mint felhalmozott kamat és árfolyamveszteség, tehát szakmai hibatömeg. Helyette az pörög, hogy többet fogyasztottunk, mint amennyit megtermeltünk. Arról sem szólnak a híradások, hogy a jegybankban is évtizedekig hatalmas veszteségeket dugdostak, és hamisították ennek kapcsán a könyveket. Az 1997-es húszmilliárd dolláros jegybanki konszolidációnak inkább az elegáns adósságcsere nevet adták, ami elleplezi a lényeget. Máig nem tanultuk meg, hogy egyfel?l ki kell elemeznünk a hibáinkat, másfel?l értékelnünk kell a sikereinket.

Kétségtelen tény, hogy sok pozitív változást hozott az elmúlt öt esztend?, de a történések valós jelent?ség? értelmezése, a hamis helyett az ?szinte közbeszéd még mindig várat magára. Kérdés, meddig.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló